

Elő fizetési feltételek:
 Egész évre 4 frt. — kr.
 Félévre . . . . .
 Negyedévre 1 " — "
 Egyes szám 10 kr.

HALADÁS

Hirdetések díja:
 4 hasábos petsor 5 kr.
 Nyilttérben . . . 20 kr.
 Bélyegdíj egyes hirdetésnél . . . 30 kr.

Társadalmi, tanügyi, közgazdasági és ismeretterjesztő közlöny.

Szerkesztőségi iroda: a könyvnyomdában, hová a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.	Megjelen: Hetenként egyszer.	Kéziratok: Vissza nem adatnak.	Kiadóhivatal: VOLCZ B. könyvnyomdája. Mindennemű pénzek hirdetések és reklamátiók ide intézendők.
--	--	--	---

A közérzület hanyatlása.

A nemzetek, népek életében szintegy mint az egyes ember életében belső lét — változások tünetei észlelhetők. Az egyes századok, sőt az egyes évtizedek sajátos hangulatot, jellem és erkölcsi irányt mutatnak. Mennyivel inkább változnak fölfogás, irány és foglalkozásban az egyes korszakok. A történelem egy—egy darabja, az emberi élet könyvének egy—egy lapja: a mit korszaknak nevezünk a változatosság, az emelkedés és süllyedésnek van alávetve.

Voltak századok, melyeket a tudományos kutatások, felfedezések jellemeztek, másokat a népmozgalom és véres csaták, újra másokat vallási forrongások, társadalmi küzdelmek foglaltak el; de mindegyikben egy eszme, bár különböző, de erős eszme küzdött a megvolt állapot ellen és rendszerint az eszme győzött, legalább tulsúlyra emelkedett, hasznára válván a társadalomnak és a világnak.

Az eszme az emberi kebelt lelkesedéssel tölté el és kisebb nagyobb mértékben minden egyes emberben tudva nem tudva nemis érzés, a jó és szép érti küzdelem vágya szállta meg.

És mit látunk ma, mit mondhatunk a jelen korszakról? Van-e lelkesítő eszme, mely kiterjedtséggel uralkodik és elfoglalja a nagy és kicsi, a műveltebb s kevésbé műveltebb osztályokat? Eszme, mely melegít, mely nemest, mely magában hordaná az emberiség tökélyrejutásának csiráját?

Úgy találjuk, hogy mindebből ma semmi sincs.

A jelennek, a mostannak irányt és jelleget nem a nép, nem a nemzet lelkülete hanem az egyes uralkodók, az egyeduralom politikája ad.

Ma nincs az ifjunak min lel-

kesülni tudna s nincs az öregnek min gyöngyörköthetne. Ma csak a mult dicsőségének emlékében, a fenkölt eszmék utóhatásában, mint egy kialunni készülő fáklyának gyenge világában, egykori nagyságunk épületének árnyékában heverünk és nézzük mi történik körülünk, s hagyjuk hogy történtessék velünk is bármi.

Ma már nincs hatalmason hullámozó közérzület.

Egy irányeszme vezet s ez az anyagiság. Látjuk, hogy a megélhetés, a meggazdagodás eszméje foglalkoztatja a tömeget.

Sem állami, sem megyei, községi, sem társadalmi életünkben nincs nemes mozgalom, nincs fenkölt törekvés, csak a kényszerből következő lanyha cselekvés, az elkerülhetlennek gépies megtevése és szer felett nagy közöny uralkodik.

A „fara da se“, az önmagától leendőség, a magyarán nevezett „önmagától csináltatik“ elve kezd felsúlyra emelkedni.

Élünk, mert élnünk kell. És ha megkérjük miképp élünk? Feleletet sem adhatunk.

Vagy ha adunk feleletet, az e mondatban összegezhető: „Kinek mi köze hozzá!“

A spanyolnak van egy találó közmondása: „Cosas di Espagna!“

Azt mondják tönkre megy a hon, tönkre megy a társadalom, az erkölcs, a becsület: azt feleli reá közönyösen: Spanyol dolog az!

Cosas di Espagna! Mintha azt mondaná: se baj! Másképp is lesz még!

Bárha minél előbb másképp lenne nálunk is. — mert ha még így tart egy ideig — nem lesz oly erő, oly menydörgés, mely léthárgiánkból felköltson!

POLITIKAI HIREK

Philippovics tábornagy szept. 28-án főhadiszállását Szerajevóból Bród-ba fogja áttenni, mert az összekötetés Bécs és Bród között könnyebb, másrészt pedig a főparancsnokság onnét Bosznia összes hadtesteivel gyorsabban közlekedhetik.

A Reuter-ügynökség jelenti Konstantinápolyból szept. 11-kéről: A porta értesítettett, hogy lord Salisbury, Németországnak a hatalmakhoz intézett ama indítványához, hogy együttes lépést tegyenek a portánál a berlini szerződés keresztülvitelmiatt — valószínűleg nem fog esatlakozni.

A meggyilkolt olasz főkonsul Perrod holttestét egy bokorban a Maglajból Zepesébe vezető ut mellett nem messze az utóbbi helységről egészen rothadt állapotban feltalálták, az ugyanazonosságot konstaltálták és a holttestet azonnal eltemették. Egy teljesen megbízható hírszerint a meggyilkolt főkonsulnál 10 000 osztrák arany volt. A gyilkosok legnagyobb része a Bosznia keleti részében harcoló felkelőkhez menekültek. — Foeca mellett, nem messze Dobojtól e napokban egy őrnagyot és egy tábori lelkészt ideutaztukban egy rablóbanda megtámadta, meggyilkolta és kirabolta.

A 79. dalmát honvédszászlóalj parancsnokságában, hírszerint, legközelebb változás fog történni. Ezt azzal hozzák kapcsolatba, hogy az aug. 15-én Debela-Glavicsánál Livno előtt elesett 44 honvéd a dandárpáncsnokság által nem érendelt kém szemlének estek áldozatul.

Mehemed Ali meggyilkoltatása következtében, hírszerint, Ozman vagy Dervis basát küldik békéltető

biztosnak Albániába és a Koszovóban 32 zászlóaljából összpontosítandó hadtest parancsnokságának átvételére.

Borsszemek.

Holmi Feketevárról.

Feketevár belügyminiszterileg jóváhagyott szabványaiban befoglaltatik a műemlékek gondos fentartása iránti kötelezettség.

A műemlékek fentartását pedig legjobban el lehet érni a semmittevésel.

Minden műemlék: „egy ne nyulj hozzám!“

Minthogy Feketevárt még ahhoz sem nyulnak, mi azt kiáltja „végy már elő, végezz már velem“, — hogy nyulhatnának ahhoz mi váltig mondja: „ne nyulj hozzám!“

A műemlékek e szerint Feketevárt biztos öröklétre számíthatóak. A kinek tehát van a vidéken holmi elagott fészere, megvénült gabonás szine őszbe csavarodott kocsis saroglyája, járomból kiöregedett szarvasjósága, vagy hámokban érdemesült aggastyán fakója: hozza Feketevárra, tegye le a piac sük tükérére, biztos lehet, hogy a „ne nyulj hozzám“ systéma kegyéből az utolsó ítéletig megóvatik emléktárgya.

Példa rá: az éjszaki szélesség 30-ik és déli hossz 31-ik foka közt, a tenger felszínétől 3031 lábnyira, ép a város közepén fekvő földnyelven épült „fogyasztási csarnok“ más néven „testi táplálékunk tözsdéje“, még jobban mondva „elemozsia bazar.“

Ezen, az ódsóság hamvával tetőzött és a hajdani szelek szárnyaitól szegedt, lyukasított épület két legszebb utca közt terül el, ép szembe a városházával.

Nem építették e régi dicsőségünk mausoleumát ide a hüvelyes, zsíros, husos és bősős anyagok kincses tárának az élelmi bezárnak kedvéért.

TÁRCA.

Bátori Mária sírjánál.

(Gyula-fehérvári temetőben)

Eljöttem, el évek múlva
 Nema sírhantod hogy lássam újra.
 Sírházadat feltalálom
 Mőhlepette elfeledve bár, —
 Amde lelked mint az átom
 E hantokhoz vissza, vissza jár

Lelked szárnya lebben el felettem, ...
 Kedves multad én el nem feledtem;
 Emlékszem: szemed sugára
 Annyi kejt igére egykoron, —
 Illatos szép rozsa bája
 Párosan virulia arcodon.

Minő szép, — oly keresett a táncba —
 Így level ez élvnek áldozatja
 El-eloszta nem sokára
 A vidámság a rózsák után . . . .
 Szép szemed megtört sugára
 Utólszor villant egy éjszakán ...

Kihoztunk ... itt álltunk elmerengve
 Míg a végső rög hult kebeledre.
 És végső óhajod betellett —
 „Bátori“ ez ... sírva szól a lant,
 És névrokon dallam mellett
 Hült kobellel szenderegysz alatt

Míg kezem örökzöldödből szakaszt
 Minden levele halkan sugja azt:
 „Tested eltemetve itten —
 Lelkedre igazság fénye kél —
 És chorub lesz fönt a menyben:
 Ki a földön már mint angyal áll!“
 Rajner József.

HOLT VENDÉG

Ford. Rajner Ferencz Folytatás.

Bantes ur a mint nagy ijedségből magához tért, rohanva futott be a szobába — nem abba hol Hahn ur és Henriette volt — hanem a Bantesné szobájába. A felesége agódvá kérdezé — Ugyan mi bajod van Bantes?

— Végünk van. Menj mama, küld el Henriettetől a holt vendéget, a kísértetet. Menj azonnal, ott a szobában vannak s már össze vissza csokolódnak.

— De kedves férjem, az nem kísértet; az ifju Hahn kért fel, hogy egy pár percre hagyja őket egyedül, valamint akar Henriettel közleni. Aztán derék, lovagias ember a fiatal Hahn!

— Oh asszony — kiálta Bantes — megőrülök — ha az az ember itt marad még házamban — menj üzd el —

— De papáskám — én meghívtam őt ma ebédre, — a te üzleti barátod fiát csak meg kelle hívnom. —

— Nem — nem — ezerszer nem — rikoltott Bantes ur.

E perczen belép Henriette, Bantesné kérdi tőle hol van Hahn ur.

— Elment kisé a szállodába — mindjárt eljön ebédre. Igen örvendek neki, derék finom ur.

— Leány! — kiált Bantes — végy azonnal szentelt vizet és gyujts gyertyát — te meg vagy büvölve. Leány! Megteszek mindent kedvodért — Waldrichnak adiak, — az öreg Hahnak visszaküldöm portékáját — mindent, mindent megteszek, de intézd el hogy az az ember ne ebédeljen ma nálam — holnap sem, azután sem.

— Jól van kedves Papa — mondá Henriette — bár ez nem illő, — majd visszavonom a meghívást — s bocsánatot kérek tőle, — azonnal visszafog egy is jönni.

— Mit visszajön? Ide?! — szólt Bantes — nem, nem. Lányom az égre — irj neki, irj neki s küld el Mihály gazdával.

— Semmi ellenvetés nem használt, Henriette leült és irt egy kis levelet az ifju Hahnak, kérvén őt, hogy miután rendkívüli esetek merültek fel a házban, ne jöjjön ma ebédre, hanem utazzék el, legyen utja szerencsés és lá majd otthon

lesz, akkor ir neki egy hosszú levelet melyben a mostani furcsa körülményekről felfogja világosítani.

Újabb zavar.

Mihály gazda — a Bantes ház kapussa — vitte a levelet a „Fekete kereszthez“ címzett szállodába, nem félve attól, ha ott találkozna a Holt vendéggel is. A szállodánál megkérdi hol lakik Hahn bankár ur?

— Fent első emelet — 7-ik szám — felel egy pinczér.

Mihály gazda kopogtat és benyit bátran a 7-ik számú ajtón.

Egy halvány magas embert látván maga előtt pongyolában, — megijed és behunyja szemeit.

— Kit keres, kérdi az ifju

— Nem önt, nem az urat keresem — dadogá Mihály gazda — én — én Hahn bankár urat keresem.

— Az én vagyok mondá — Hahn — Ön — maga — hebegé Mihály — kérem bocsásson el engem, engedjen, engedjen el!

— Hisz én nem tartalak — nem foglak — mehetsz — de add ide a levelet.

Mihály gazda nem merte azt átnyujtani — hanem ledobta földre és illa berek eliramodott s hazáig még sem állt.

Es ez nemcsak kegyeletes, de csel-szerű is volt, mert a városháza közelébe miatt, könnyebb a felügyelet arra hogy a „ne nyulj hozzám“ elv megtartassék és az özőnvi előtti épület — illetve boltcskák — nyugalmukban és romladázó mi voltakban megne zavartassanak.

Leginkább pedig, hogy ó, az idők szennyjétől betakart ruhájuk mosatlanul maradjon.

Ha Vörösmarty nagy költőnk élné, nem mondhatná: „Régi dicsőségünk hol késél az éji homályban?“

Nem — mert ez „élelmi bazar“: régi dicsőségünket kézzel foghatólag megmutatja, csak nem jó vele „az éji homályban“ találkozni, — beüthetjük orunk s hajnalig ki nem gázolhatunk a labirintyszerű oszlopsoros csarnokból és ha azon éjjel az ott levő poczkók, patkányok, vakandok s más jószívű házi állatok megesznek, akkor soha se jövünk ki onnan.

Üdv neked te „élelmi csarnok“ Valóban üdv hogy nem folytathatom tovább dicsőséged zengését. Csak egy német dicsőítőtemény kezdő sorát mondom még el:

„Schön stehst du da in deiner Aeonenpracht
Ehrwürdig Denkmal ungarischer Erfindung!“

A borsszemek — nyomdai betegséggel küzdenek.

Az embert többféle szerencsétlenség érheti.

Egyiknek elviszik a feleségét; a huszár alól kilövik a lovat — ah ez mind csekélység, a „mi a borsszemek érte az már nagy, és pedig elvették alóla a nyomdát.

Asszonyt hozhatni a házhoz azonnal, a huszár kap lovat hirtelen, — de nyomdát nem minden bokor terem, én két hét alatt kapok csak gépet — melyen újra nyargalhatok.

Na de akkor lesz: Hajrá! addig alászoigója.

Robilárd Józsiá
a bosszút lihegő bíráló.

HIREK.

— A Jotékonyágáról ismert erdélyi püspök ur Fogarasy Mihály ó nagyméltósága legújában a miskolci katasztrófa által sújtott családok felségelésére 500 frtot és hasonlólag a háboruba vezetett tartalékosok családjai részére 500 frtot küldött fel Budapestre, mely nemes adományáért ó Felsége a

személye körüli miniszter által mondott háas elismerést. —

— Csiszér János újra Gyulafehérvárt van. Örvendetes hírül elég lenne enyit írni azoknak kik ismerik. Évek előtt ugyanígy a gymnasiumban mint tanár működött s az összes tanítványainak szeretetét s ragaszkodását bírta. Üdvözljük őt körünkben s gratulálunk a gymnasiumnak, mely őt újra bírni fogja.

— Mehemed Ali pasa a sokat emlegetett török hadvezér, Albániában meggyilkoltatott. Mehemed Ali, a született német, ki rövid idő alatt fényes pályát futott be új hazájában, élete virágjában esett áldozatul az albánok felbujtatott szenvedélyének. Életrajzát s gyász eset alkalmából az olvasó emlékezetébe idézzük. A török tábornok mint német Detroit Károly néven, 1828-ban született Magdeburgban. Mint ifjoneztrikokban hagyta el az apai házat és Hamburgban maradt rónak ment egy mecklenburgi hajóra, mely 1847-ben Konstantinápolyba is elvitorlázott. Itt a szárazföldre menekült és Ali pasában pártfogóra talált, ki az izlam hitére áttért ifjút a konstantinápolyi katonaiskolába küldte. 1853-ban, mint tiszt, kitűnő sikerrel harcolta végig a dunai orosz-hadjáratot Omer pasa törzskarában; hasonló eredménnyel harcolt később Montenegróban és Arabiában. A tehetséges ember aztán gyorsan emelkedett 1863-ban ezredes, 1868-ban altábornok lett; ezuttal a két évi és montenegrói felkelők elleni harcban tünt ki. Később Mehemed Ali a Salonichi vilajet kormányzója lón s 1875-ben a bozniai, 1877-ben a montenegrói felkelők ellen vezetett hadat. Ez év közepén musirá névezetett ki, s parancsnok lón a sumlai, majd a sofiai hadseregnek.

A berlini congressuson, mint tudva van a porta egyik képviselője volt. Mehemed Ali pasa szeptember 4-én intézte Jakovából az utolsó sürgőnyt a portához. A sürgöny így hangzik: „A lakosság a legnagyobb izgatóságban van. Azzal vádolnak, hogy el akarom adni az országot Szerbiának.“ A ház, melyben Mehemed Ali pasa lakott, az ipeki és jakovai egyesült albánoktól felgyújtott. Csata fejlődött ki az albánok és a pasa kísérete közt, ez utóbbiak közül 20 esett el. Este felé az ulemak közbenjárására a harc megszűnt és a fölkelők békés magatartást ígértek, Prizrendből jelentik a portának, hogy Jakovának újra csata volt és ekkor megöletett Abdulah pasa, Mehemed Ali hadsegéde, több tisztt és Mehemed háza felgyújtott.

Mehemed Ali sebezt kapott és egy kis házba menekült, hol a fölkelők megta-

lálták és megölték. A megölt tisztek száma ismeretlen. Azt hiszik, hogy a két század, mely Prizrendből Mehemed Ali segítségére sietett, szinte felkon-

czoltatott.

— Morland angol művésztől három malacot ábrázoló festvény van Londonban kiállítva. A malacok egy vájából osznek, Mindenki bánulja s dicséri a képet, oda megy egy falusi fármér nézi a képet s így szól: „micsoda kontár fustette a képet? A nézők oszálva tekintenek rá, — a fármér folytatja; a „Igen, igen — kontár. E kép nem ér semmit. Hamis, természetellenes utánzás ment sohasem evett három malacot egy vájából a nélkül, hogy legalább egyik ne tette volna lábát a vájuba.“ — Ez az egy volt műismerő a nézők közt.

— A tárlat minden nevezetőségét felülmutja egy francia lángész, ki azzal dicsékszik, hogy tíz hónapok korában a dajkája egy pofont adott neki s minthogy akkor még beszélni nem tudott, feltette magában, hogy majd megmondja az anyjának; mielőtt megtanul beszélni, s csakugyan ez volt a tárgya első társalgásának anyjával. (M. Hir)

— Névváltoztatások: Neumann Ignác, keszthelyi lakos saját, valamint Ferencz fia vezetéknevét „Ujvári“-ra — Stern Péter, szolnoki lakos saját, valamint Ignác, Malvin, Gyula, Samu, Bernát és Katalin gyermekei nevét Csillag-“ra változtatta belügyminiszteri engedéllyel.

— A bosszu! Egy szívtelen levél e napokban mély gyászba borított egy berlini családot. Körülbelül nyolcz nap alatt kellett végbemenni egy könyv elő esküvőjének egy kereskedő leányával. Az esküvő előtt egy negyed órával a menyasszony levelet kapott melyben figyelmeztetik, hogy vőlegényének van egy élő törvényes neje Nyugat Poroszország egyik kisebb városkájában. Mentse meg tehát tisztességes nevét és lépjen vissza az esküvő előtt. A levél névtelen volt, a leány ájulozni kezdett, de összeszedte minden erejét, hogy megmutassa a levelet szüleinek, de e pillanatban lépett be a vőlegény. A vőlegény megjelenésénél a leány élettelenül rogyott össze és az esküvőt el kellett halasztani. Az előhívott orvos a leány állapotát veszélyesnek jelenté ki és máig még a legesekélyebb javulás sem mutatkozik, a névtelen levél tartalma a leggyalázatosabb rágalomnak bizonyul.

Azt hiszik, hogy a levelet egy elutasított kérés irta s megindították ellene bünyvádi keresetet,

— Albrecht főherceg nevét viselő 44-ik gyalogsorezrdeli mozgosi ottak családjai javára 1000 frtot adományozott.

— Egy örült a háztetőn. A kassai kórházba mintegy pár héttel ezelőtt hoztak egy tébolyban szenvedő Gübel Vendel nevű egyént. A boldogtalannak bár mindig felügyelet alatt volt, mégis sikerült ezen idő alatt kiszabadulnia ezellájából és egy padlásablakon keresztül a kétemeletes ház tetejére mászott s ott egész kedélyesen sétálgatott. A kórház egész személyzete hasztalan igyekezett az örültet lecsalni a veszedelmes tetőről. Nem lehetett tenni semmit, s elhívták a tűzoltókat. Két bátor ember, Miklós András fűrdőszolga és Malinák Pál szeszgyári cseléd fölment a háztetőre, hogy megfogja az örültet, mi azonban nem sikerült. Most a tető csucára álltak, míg alulról egy tűzi fecskendő vizsugarát az örültre irányozták, így akaráán őt a két ember hatalmába keríteni. Ez a borzasztó játék elartott délig. Vegre két ember megfogta az örültet; egkötözték és visszavitték ezellájába. Az izgalmas jelenetnek százkara meő nézője volt.

— Neerolag Alattirottak a maguk a testvérek s minden közeli és távoli rokonok nevében mély fájdalommal jelentik hogy a forron szeretett férj és atya, az ó tordai ev. ref. egyház főgondnoka kolozsmegyei kataszteri becső biztos Szentkirályi Gábor folyó hó 13-ikán östve 8 órakor életének 51-ik évében meghalt. Hült tetemei folyó hó 15-ikén délután 4 órakor a háznál tartandó halotti ima után helyeztetek Tordán végnyugalomra.

dás emlékére 6 Torda, 1878 Szeptember 14. Aaron Mária mint az elhunyt neje. Szentkirályi éza neje és gyermeke Szentkirályi Gyula és neje. az elhunyt gyermekei.

— Halál zás Simén Domokos, az unitáriusok kolozsvári főtanodájának rendes tanára, az unitárius vallásközönőség egyházi főjegyzője, e hó 9-én hunyt el 43 éves korában, Kis-Kadáson. Munkás, hivatásának élő, tudomány szerető férfiú veszett el benne, kinek halálát igen sokan fájlalják. A Kolozsvárt megjelenő egyházi folyóiratnak: „A keresztyén magvető“-nek kezdet óta szorgalmas munkatársa volt s pár év óta egyik szerkesztője.

Tudomásul.
A helybeli nyomdát ért kellemlenség következtében lapunk alakjában — ez egyszer — változás állt be. A terjedelemben felmerült hiányt legközelebb melléklet adásával kipotoljuk. hibákon kívül álló esetért is elnézést kér

A kiadóhivatal
Felelős szerk. és laptulajd. Rajner József
Kiadó Volz Bálint.

A fiatal bankár felvéve a levelet s mormogá „Itt mindenki bolond.“ Aztán elolvasta a Henriette levelét, s gondolkozva sétált fel és le szobájában.

Ujra halkan kopognak az ajtón s a vendéglős nyit be azon.

— Ép jó hogy jön — mondá Hahn — önnel ebédelek ma a teremben.

— De — de — nyögé a fekete kereszt vendéglőse — kérem a Nemzeti szállóban jobban lehet étkezni.

— Nem, nem, itthon ebédelek.

— Erre Hahn úr újra fel s lejárt a szobában, a midőn a vendéglős mellé került ez utóbbi félve huzodott el. A vendéglős mondani akart valamit s habozott; a fiatal Hahn ezt észrevévén kérdé.

— Kíván valamit vendéglős ur?

— Igen, ha nem haragszik — lenne valami —

— o csak rajta, bátran ki vele, mondá Hahn ur s közel lépven a vendéglőshöz biztatólag megakartá verogatni vállát. Ez azonban a kézművelésű nagyon elémült s a kézyomást kikerülő lendő lehajolt, vargabetűt csinált és kifutott a szobából.

Hahn nem érté a dolgot s mosolygott. Ekkor újra kopognak és a városi hajdu őrmester nyit be. Magas szálas kardos-bojtos legény.

— Hahn bankár urat keresem.

— Magam vagyok az.

— Tisztelettel jelentem, hogy a főkapitány ur kéreti, miszerint őt most felkeresni el ne mulassza.

— Ugy látszik mintha ez parancs lenne, — mondá Hahn ur, jól van majd óda jövök.

— De kérem — felelé az őrmester — nekem azt parancsolták, hogy a Tektes urat oda vezessm.

— Ugy — no mindjárt. Ugy-e barátom ön katona volt?

— Igen huszár voltam.

— Mindjárt gondoltam; de azt a sebet, azt a homlokforradást nem a háborúban kapta.

— Nem kérem, hanem megvere-

kedtem egy lánykért.

— Ugy-ugy. Látja őrmester ur, az ilyen sebforradás érdekessé teszi az embert a lányok előtt, de azért az ember kedvesse, kit nevéje akar tenni neheztel az ily forradásokért mit az emberfia más asszonyi személyért kapott.

Az őrmester kezdé bajuszát tépedelni, mert Hahn ur ugy látszik elevenre tapintott. Hahn ur pedig látván, hogy eltalálta a hajdu szerelmes állapotát, megkísérelé a tréfát tovább huzni és ezért tapogatozva mondá:

— Különb az ön szeretője mégis

büszke az ön sebforradására — mert ezzel megtudta, hogy ön minő bátor s lovagias és tudja hogy ön az ő szép fekete szemének egy tekinteteért vagy szép barna hajának egy gyöndörke fürtjéért mindent képes tenni.

A rendőr kezdé színt változtatni. — „Hát Nagyságod ösmeri szeretőmet?“

— Miért ne ismernem — hisz a leghelyrebb lány az egész városban — mondá mosolyogva Hahn ur. E mosoly pedig ördögi örömmel látszott a hajdu előtt, s ezért félve kérdé tovább:

— De hát, hogyan ismerkedett meg vele — midőn én mindig őrzöm az utca ajtaját szemmel és ha én máshol vagyok elfoglalva akkor mást bizok meg az őrdössel, soha se látta Nagyságos urat oda menni Erzsikéhez.

— Hát barátom tisztos leányhoz az embe nek csak be lehet menni, aztán talál az ember egy hátsó ajtót is.

Az őrmester tántorgott mert Erzsike lakházának csakugyan volt egy kerti ajtócskája is. Hahn folytatá.

— Különb legyen nyugton, majd szölok önért Erzsikénél. És most menjen isten hírével, mondja meg a kapitány urnak, hogy majd oda jövök.

— De kérem nekem parancs ad-

tott, hogy önt kísérjem